

Évközi 15. Vasárnap C

Ez a törvény, amelyet ma adok neked, nem túlságosan nehéz, és nem is elérhetetlen számodra. Egészen közel van hozzád a törvény, a szádban és a szívedben, így hozzá szabhatod tetteidet. (MTörv 30,11.14)

Olvasmány

Második Törvénykönyv 30,10-14

Mózes egy alkalommal így beszélt a néphez: "Engedelmeskedj az Úr, a te Istened szavának, és tartsd meg a parancsokat és rendelkezéseket, amelyek e törvénykönyvben írva vannak. Térj meg szíved, lelked mélyéből az Úrhoz, a te Istenedhez.

Ez a törvény, amelyet ma adok neked, nem túlságosan nehéz, és nem is elérhetetlen számodra. Nem az égben van, hogy azt mondhatnád: 'Ki hatol fel érte az égbe, ki hozza le és hirdeti, hogy hozzá szabhassuk tetteinket?' De a tengeren túl sincs, hogy azt mondhatnád: 'Ki kel át érte a tengeren, ki hozza el és hirdeti, hogy hozzá szabhassuk tetteinket?' Egészen közel van hozzád a törvény, a szádban és a szívedben, így hozzá szabhatod tetteidet."

Szentlecke

Kolosszeiekhez 1,15-20

Testvéreim! Jézus Krisztus a láthatatlan Isten képmása, minden teremtmény elsősülötte. Mert benne teremtett mindent a mennyben és a földön: a láthatókat és láthatatlanokat, a trónusokat, uralmakat, fejedelemségeket és hatalmasságokat. Minden általa és érte lett teremtve. Ő előbb van mindennél, és minden benne áll fenn.

Ő a testnek, az Egyháznak a feje. Ő a kezdet, az elsősülött a halottak közül, hogy övé legyen az elsőség mindenben. Úgy tetszett (az Atyának), hogy benne lakják az egész teljesség, s hogy általa békítsen ki magával mindent a földön és a mennyben, minthogy a kereszten kiontott vérével békességet szerzett mindenkinek.

Abban az időben: Egy törvénytudó odalépett Jézushoz, hogy próbára tegye őt: "Mester – szólította meg –, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?" Jézus így felelt: "Mit mond erről a törvény? Mit olvasol benne?" A törvénytudó így válaszolt: "Szeresd Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, felebarátodat pedig, mint saját magadat." Jézus ezt mondta neki: "Helyesen feleltél. Tedd ezt, és élni fogsz."

A törvénytudó igazolni akarta magát, ezért megkérdezte Jézustól: "De hát ki az én felebarátom?"

Jézus történettel felelt a kérdésre: "Egy ember Jeruzsálemből lement Jerikóba. Rablók kezébe került. Ezek kifosztották, véresre verték, és félholtan otthagyták. Egyszer csak egy pap jött lefelé az úton. Észrevette, de elment mellette.

Azután egy levita jött arra. Ő is meglátta, de elment mellette.

Végül egy samaritánusnak is arra vitt az útja. Amikor megpillantotta, megesett rajta a szíve. Odament hozzá, olajat és bort öntött sebeire, és bekötözte, majd pedig felültette teherhordó állatára, elvitte egy vendégfogadóba és gondoskodott róla. Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadónak ezzel a kéréssel: Viseld gondját, és ha többet költenél rá, visszatérve megadom neked.

Mit gondolsz, e három közül ki volt az igazi felebarátja annak, aki a rablók kezébe került?" A törvénytudó így válaszolt: "Aki irgalmasságot cselekedett veled." Jézus így folytatta: "Menj és te is hasonlóképpen cselekedjél!"

Elmélkedés

A mai evangélium ezzel a kérdéssel kezdődik: "Mester, mit kell tennem...?" Ez a kérdés a keresztények helyére vonatkozik a világban. Mindannyiunk élete a legkülönbözőbb területeken zajlik – anélkül, hogy igazán tudatában lennénk –, amelyek saját szabályokkal, törvényekkel és formákkal rendelkeznek. Ezért nagy a veszély, hogy a hit is csak életünk egy szelete legyen, úgynevezett "vásárnapi elfoglaltság", amelynek semmi köze sincs az élet többi területéhez. Csupán a szabadidőben, munkahelyen ... más szabályok érvényesek. Nem szabad, hogy szakadék keletkezzék hitünk és életünk egyéb területei között. A hitnek csak akkor van értelme és csak akkor valódi, ha egész életünket áthatja, minden területével együtt. Erre utal már az ószövetségi olvasmány is: "Ez a parancs, amelyet ma adok neked, nem elérhetetlen számodra és nincs mesze tőled." Ez a "parancs" nem megtagarthatatlan; életvitel, útmutatás, amelyet Izrael azért kap Jahvétól, hogy üdvösségre vezesse és megmutassa a boldog élet útját, Istennel való közösségben. Éppilyen kevésbé az a keresztény főparancs folytatása, a felebaráti szeretet, amely mindennapi tetteink alapja és a hétköznapokban megélt belső meggyőződés kell, hogy legyen. Nem az a nehéz ebben a parancsban hogy ki a felebarátom és hol van, hanem inkább az, hogy nem észleljük a felebarátainkat, vagy jó okaink vannak arra, hogy éppen most miért nem lehetséges a felebaráti szeretet. A felebaráti szeretetre hívás nemcsak jámbor szólam a szentmisén, hanem személy szerint engem érint. A felebaráti szeretetet mindenben megélhetem, ami csak ér. Van elég olyan felebarát, akinek szüksége van ránk. Csak meg kell tanulnunk, hogy felebarátnak tekintsük őket és felebarátaikká váljunk.